

Coperta I - "Disco time" - Chow Hon Lam (artist grafic contemporan din Malaezia)

Concept grafic: Paul Winkler și Vlad-Ionuț Musceleanu

DTP: Paul Winkler

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MUSCELEANU VLAD-IONUȚ

Cazuri și (ne)cazuri OZN în România / Vlad-Ionuț Musceleanu. - București : Editura C.I.D., 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-94516-0-1

001.94

Copyright 2018 © All rights reserved

Editura C.I.D și Asociația pentru Dezvoltare Durabilă "Zorile"

Volum apărut cu sprijinul Asociației pentru Dezvoltare Durabilă
"Zorile" și News Buzău (partener media)

Printed in Romania by Adi Center, Iași

VLAD - IONUȚ MUSCELEANU

OZN CAZURI ȘI (NE)CAZURI ÎN ROMÂNIA

București 2018

CUPRINS

Prefață	9
Cuvânt înainte	13

Partea I-a.

ZMEI, ZBURĂTORI, O.Z.N.-URI

CAZUL UDREA NISTORESCU

Udrea Nistorescu - Fișă Biografică	16
Documentul Nistorescu apare în Tineretul liber	16
Alte apariții publicistice	27
Misterul tăieturilor din ziar. Dispute (ne)rezolvate	28

CAZUL RADU POPESCU

Radu Popescu - Fișă Biografică	33
Ciclul "Zburătorilor" și alte întâmplări adevărate	34
Addenda et corrigenda la Ciclul "Zburătorilor"	60
Dan Corneliu Brăneanu - Panteonul mitologic ancestral era amplasat pe malul stâng al Oltului	61
Un manuscris inedit	68
Radu Popescu - Jidovii (Giganții sau Uriașii)	68
File de corespondență	94
Influențe nefaste	127
Pr. Dumitru Bălașa - O notiță explicativă	129
Începutul sfârșitului	132

Partea a II-a.

MITOLOGILE CONVERG: "TOATE AU FOST LA VOI"

Intro	138
Vladimir Manoliu-Furnică - Sfinxul... vorbește!	138
Un autor remarcabil, puțin cunoscut	146

Dan Seracu - Sfînxul din Bucegi, Muntele ocolit, Peștera, Omul	148
Și inițiații mai greșesc.....	152
Paul Lazăr Tonciulescu - Strămoșii noștri zburau în cosmos?	153
Un senior al dacoromânisticii militante	159
Pavel Coruț - Nedumeririle lui Toma Necredinciosul	160
"M-ai învins, Galileene"	162
Outro	164

Partea a III-a

UFOLOGI, UFOLOGII ȘI CAI VERZI PE PEREȚI DOUĂ STUDII DE CAZ

FABULOASELE VESTIGII ALE CIVILIZAȚIEI CAUDIENE	166
Florin Zamfirescu - Răscolind cu târnăcoapele pulberea trecutului	166
La început a fost Cuvântul tipărit	174
O analiză de text în context	175
Gluma trece hotarele României	177
Inginerii nu știu de glumă	183
Concluziile etapei	184
A FI SAU A NU FI? OZN-URI ÎN BISERICILE ROMÂNEȘTI	185
OZN-urile zboară prin biserci	185
Sursa V. Kernbach sau începutul "hainirii"	186
Biserica Domnească din Târgoviște	188
Bisericile din București	194
"OZN"-ul de la Lainici, rod al fanteziei și ignoranței	194
"Un OZN pe o frescă a bisericii din Lăpușnic?" Nu	197
Sighișoara. Două "OZN-uri", nici un OZN	200
Cazul Tutana - Un mister trimis în derizoriu	204
Și totuși... în pictura "religioasă" există OZN-uri	209

ÎN LOC DE ÎNCHEIERE

Metamorfoza lui McRae	214
McRae: Primul Cânt	215
McRae: Cântarea a Doua	219
NOTE ȘI TRIMITERI BIBLIOGRAFICE	221
ANEXE	231

CAZUL UDREA NISTORESCU**Udrea Nistorescu - Fișă Biografică**

Udrea I. Nistorescu s-a născut în satul Bumbști-Jiu (acum parte a orașului omonim, județul Gorj) în data de 15.IX.1915. A absolvit Școala Superioară de Comerț din Târgu Jiu¹, apoi s-a stabilit în București, profesând meseria de economist/contabil la Combinatul de Prelucrarea Lemnului (CPL) Pipera.

Pe baza materialului prezentat în continuare, se pot stabili prin deducții câteva repere biografice: primii 7 ani de viață și școala primară îl găesc în satul natal. Va urma școala secundară în orașul Tg. Jiu, absolvind Școala Superioară de Comerț (8 ani; puncte de reper 1929 și 1933). Cu o mare probabilitate, gimnaziul l-a urmat la Școala Elementară de Comerț din Tg. Jiu.

În data de 28.II.1989 Nistorescu a trecut la cele veșnice, fiind înmormântat în București.

N.B. Această "Fișă biografică" a fost compilată din datele deținute de Dan Corneliu Brăneanu și pe baza unor investigații preliminare întreprinse de Vlad-Ionuț Musceleanu. Aducem mulțumiri pe această cale fiicei și ginerelui dlui. Nistorescu, niște oameni deosebiți.

Documentul Nistorescu apare în Tineretul liber

Ing. Dan Corneliu Brăneanu l-a cunoscut pe Udrea Nistorescu în București. La data de 30 noiembrie 1985, a primit de la acesta, spre cunoaștere și publicare, un document dactilografiat de 10 pagini, datat și semnat olograf. (Anexe, II-XI).

Ulterior, "Documentul Nistorescu" a fost spart în episoade și publicat în cotidianul Tineretul liber, rubrica purtând numele de "Întâmplări adevărate cu farfurii zburătoare", iar serializarea "Zmeii" din Bumbști-Jiu: **I.** 22.VII.1993; **II.** 23.VII.1993; **III.**

27.VII.1993; **IV.** 28.VII.1993; **V.** 29.VII.1993; **VI.** 30.VII.1993.

Pentru înlăturarea unor confuzii, menționăm că dintr-un motiv necunoscut, Brăneanu l-a "botezat" în Tineretul liber pe Udrea Nistorescu cu prenumele de Ion (după numele fratelui mai mare al acestuia?). Vom reveni pe parcursul lucrării asupra acestui amănunt.

Înainte de publicarea primului episod, în Tineretul liber (21.VII.1993) apare ceea ce noi numim "o punere în temă" semnată de Gabriela Hurezean. Deoarece o considerăm lămuritoare pentru cei care știu să citească printre rânduri, o redăm în cele ce urmează:

"Câțiva cititori pasionați de subiectul OZN ne-au sunat pentru a ne cere amănunte în legătură cu un articol apărut în "Magazin Parapsihologic". Într-un articol intitulat "Petrache Lupu, materialismul și dacismul", semnat de domnul Dan Brăneanu (vechi colaborator al ziarului nostru) se afirmă că în perioada antebelică în țara noastră fenomenele de tip OZN erau frecvente, dar nu erau luate în seamă. Ne-am adresat autorului pentru amănunte în plus și, iată, pe scurt, ce ne-a răspuns:

"Este evident că OZN-uri există de când lumea, iar prima lor apariție nu are nici o legătură cu data de 25 iunie 1947¹, când a avut loc pățania lui Kenneth Arnold pe cerul SUA. În țara noastră, Terra Mirabilis (Anton Dumitriu), focar de viață european (după ultimele cercetări), acolo unde - ca o consecință - se și păstrează folclorul cel mai autentic din Europa, fenomenele de tip OZN au fost semnalate din cele mai vechi timpuri. Ciudat este faptul că unele dintre ele au fost cu totul deosebite și au rămas înregistrate ca atare de cronicarii vremii, dar au fost date uitării în zilele noastre. Voi pune la dispoziția cititorilor **Tineretului liber** câteva episoade trăite prin anii 30 și chiar mai recent de diverși observatori aflați acum la vârste înaintate, care au considerat de cuviință să facă publice experiențele lor de acest gen. Vom începe

cu relatările domnului Ion Nistorescu², originar din comuna Bumbești-Jiu (Gorj), născut în anul 1915, de meserie economist, pe care l-am cunoscut în București și care, la 30 noiembrie 1985, mi-a oferit sub semnătură textul pe care îl voi reproduce. În scurt timp după această dată, Ion Nistorescu a murit, dar mesajul său, salvat providențial, îl putem publica acum, la opt ani de la redactarea lui.

Până astăzi, singurii care au cunoscut conținutul manuscrisului au fost reputatul nostru specialist ozenolog, ing. Florin Gheorghiță de la Iași și regretatul aviator Doru Davidovici³.

Așadar, începând de mâine puteți citi în ziarul nostru un tulburător serial despre vizitele extraterestrelor în România.

Gabriela Hurezean"

"«Zmeii» din Bumbești-Jiu

I

În comuna mea natală, Bumbești Jiu, județul Gorj, așezată la gura defileului Jiului, pe plaiul ei care se întinde pe partea stângă a defileului, la o altitudine de 600-300 m., pe zeci de kilometri - până de curând cu grădini, pomi fructiferi, poieni și peisaje foarte frumoase, în prezent mai mult pustii, din cauza distrugerii fără precedent a urșilor și porcilor mistreți - am fost vizitați de mai multe expediții cu ființe extraterestre în perioada anilor 1800-1900, până în anul 1933. Din cele relatate de părinți și bunici, aceste ființe extraterestre ne-au vizitat și înainte de anul 1800. După cum povestesc ei, o expediție staționa pe plaiul comunei, adică pe pământ, în jur de 15-20 ani, după care ne părăsea și revenea după alți 15-20 de ani. Aceste ființe extraterestre, denumite zmei, deveniseră ceva obișnuit pentru locuitorii din partea locului.

Au fost numiți zmei, cred, pentru că aparatul în care zburau

individual avea mersul ca al unui zmeu de hârtie, **zburând în salturi, ca pe valuri.**

Încă din anul 1920, când aveam vârsta de 5 ani, mi-au rămas întipărite în minte aceste ființe extraterestre. Până la vârsta de 7 ani și apoi ca elev, în timpul vacanțelor, urcam în fiecare primăvară sus la plai, în Dealul Merilor, împreună cu frații și părinții mei, unde erau și toate vitele.

În fiecare seară, când se îngâna ziua cu noaptea, veneau în zbor din partea dreaptă a Jiului, de peste muntele Sliva, din fața stației de cale ferată Meri, trecând în partea stângă a Jiului, împrăștiindu-se pe tot plaiul până în capul satului. De mai multe ori, când ne aflam la masă, seara în pridvorul conacului, îmi reamintesc că taica ne făcea atenți cum trec zmeii. De la distanță, zmeul arăta ca un corp luminos, ca o flacără de foc, lungă de circa 1 metru, din care se prelungea o coadă de circa 2 metri, ondulându-se în aer. La o distanță de 200-300 metri, flacăra de foc își pierdea din acea culoare caracteristică și înăuntrul ei se deslușea un corp cilindric cu cap argintiu, de circa 1.8 m lungime.

Ca elev la școala primară și apoi la liceu, în orașul Tg. Jiu, și Școala Superioară de Comerț discutam cu învățătorul din sat și apoi cu profesorii despre prezența acestor ființe extraterestre, iar în timpul vacanțelor preocuparea mea era ca seara, până târziu, să le urmăresc toate mișcărilor. Zburau foarte încet, fără nici un zgomot, ca niște aparate individuale, cutreierând tot plaiul, văi, dealuri. Coborau în diverse locuri pe pământ și aproape în fiecare seara erau văzuți în special la izvoarele de apă. La coborârea pe pământ nu se mai vedeau. Deveneau invizibile, ceea ce provoca multe discuții și se puneau multe întâmplări pe seama lor.

Într-o seară am numărat opt aparate care au trecut muntele Sliva, înșiruite de la Meri până la Lainici. Numărul exact nu se putea ști, deoarece nu cunoșteam dacă zburau toți odată sau în serii. Spre ziua se vedeau zburând înapoi, tot pe versantul Sliva, de unde am dedus că acolo este locul de odihnă peste zi

(ziua nu circulau), la izvoarele pârâului Bratcu, unde se află niște pereți abrupti de piatră, neaccesibili piciorului.

Înainte de război, însă, din cele relatate de părinți și bunici, peste zi staționau pe plaiul comunei. Venind urgia războiului doar atunci și-au ales acest loc ferit, peste Sliva fiind astfel mai în siguranță.

II

Într-o seara, eram cu mai mulți băieți, lângă conace când tocmai trecea un val de extraterestri peste Valea Jiului. După câteva minute a mai trecut unul singur.

În momentul când se afla în dreptul albiei, unul dintre băieți care avea armă, a tras în sus. Deși ne aflam la o distanță destul de mare, în momentul când a pocnit arma, zmeul s-a lăsat în picaj pe verticală până deasupra apei Jiului, urcând apoi pe coastă în sus, pe deasupra pădurii. Atunci am înțeles cu toții că le era teamă de armele de foc. Din discuțiile purtate cu părinții am fost sfătuiți să nu mai tragem niciodată cu arma.

Zmeii nu s-au arătat la față și nici nu au intrat în legătură cu oamenii, dar au fost văzuți coborând în grădini și chiar în curțile conacelor unde cred că cercetau amănunțit totul din jur. De multe ori, când ieșeam noaptea prin curte găseam câinele foarte agitat privind printre gard la un loc fix în grădină de parcă vroia să ne spună ceva fără însă a lătra.

Într-o noapte pe la 1 septembrie, părăndu-i-se ceva suspect, taica a ieșit în curte. Câinele se uita iar fix printre gard în grădină. Bănuind că ar putea fi un urs, tata a intrat în grădină, ducându-se spre locul unde privea câinele și unde erau niște pruni. Când s-a apropiat nu a văzut nimic, dar deodată s-a ridicat în sus din fața lui la o distanță de 4 m., un corp luminos, fără nici un zgomot. Abia atunci și-a dat seama că era un zmeu.

În altă noapte după ce ne culcasem, am auzit deschizându-se porțița din curte din capul scării, care urca sus în pridvor. Un

pas apăsător și rar a urcat pe scară, a deschis și porțița de sus și a intrat în pridvor, mergând până la ușă, după care s-a întors înapoi cu același pas apăsător și rar. Ne-am uitat pe fereastră dar nu am văzut nimic. Era un zmeu.

Fiind elev, de mai multe ori seara am stat lângă izvor la o distanță de 50 m. ascuns după o tufă de alun, ca să pot urmări și vedea zmeii la față. Când venea câte unul, **aparatură de zbor se vedea perfect până în clipa când atingea pământul lângă izvor**. Din acel moment dispărea. În locul respectiv, pe o lărgime și înălțime de 3-4 m., se producea o radiație de un **albastru violet** și nimic altceva, fapt care mă făcea să mă întorc acasă.

De multe ori când se ducea taica de dimineață, să aducă apă de la izvor găsea un fel de **spumă** ca de săpun. Imediat când aducea apa, se întorcea înapoi cu o sapă ca să curețe și să îngroape acea spumă (provenită de la aparatură extraterestrelor) înainte de a veni vitele să bea apă, fiindu-i teamă să nu le dăuneze.

III

Într-una din zile m-am dus în jurul orei 22 la izvor cu 2 ulcioare după apă, pe un cer senin cu lună. Aproape de izvor m-am întâlnit cu un extraterestru care cred că venea și el tot de la același izvor. Văzându-mă, s-a oprit în loc la o înălțime de 50-60 m., așa cum m-am oprit și eu, privindu-ne reciproc. Aparatură era de formă cilindrică înalt de circa 1.80 m. cu un diametru de 0.60 m., având în partea de sus o casă sferică cu un diametru de circa 0.40 m. cu 2 vizoare în fața de circa 10 cm. diametru, **partea de sus fiind dreaptă**. Atât casca cât și corpul aparatului era perfect **argintiu** iar în jurul său radia pe o suprafață de 1.50 m. o lumină pala de culoare **albastru-violet**. În timpul cât ne-am privit (circa 1 minut) cele două vizoare erau întunecate. Făcând o întoarcere la dreapta ca să zboare, am ridicat cele două ulcioare în sus în semn de salut. S-a oprit iar în loc, răsucind casca cu cele două vizoare spre mine iluminându-se și lansând spre mine două raze

de lumină. A zburat circa 200 m., coborând în curtea altui conac la data respectivă nelocuit. Ca de obicei, la atingerea cu pământul nu s-a mai văzut. De la locul coborârii și până la conacul părinților mei, distanța era de circa 150 m. Mi-am continuat drumul până la izvor, am luat apă și m-am întors spre casă. La poarta grădinii am găsit câinele foarte agitat, privind spre niște pruni lângă curte, la 5-6 m. distanță. Parcă vroia să-mi spună ceva. Am stat în loc și m-am uitat și eu foarte atent bănuind că ar putea fi zmeul, dar n-am văzut nimic. Am deschis poarta și am intrat în curte. Am pus ulcioarele jos ca să închid poarta la loc. În acel moment s-a petrecut ceva neașteptat. Oile care dormeau în curte s-au sculat brusc speriate, uitându-se toate spre același loc la care se uita și câinele. În acel moment s-a auzit un fluierat de om, ca atunci când se fluieră oilor să nu se sperie.

Am fost convinși că ființa extraterestră pe care o întâlnisem ajunsese între timp înaintea mea și se afla lângă curte, dar nu se vedea, și că ea cunoaște și poate imita semnalul cu care omul liniștește oile speriate. De remarcat că, atât câinele cât și oile, cu ochii lor de fosfor îl vedeau, eu însă nu vedeam nimic.

IV

În apropierea conacului se afla o fată în jur de 18 ani cu numele Elisabeta care locuia singură la plai cu vitele. Cum în fiecare seară era văzut de vecini un zmeu care cobora în curtea conacului acelei fete, părinții mei erau foarte neliniștiți, fiindu-le teamă să nu i se întâmple ceva neplăcut.

După câțva timp acea fată a înnebunit. Mergea pe poiană și urla cât putea de tare, ținându-se cu mâinile de cap, murind la scurt timp. Ori s-a speriat așa de tare, ori radiațiile emanate de la îmbrăcămintea extraterestrului i-au dăunat sănătății.

În capul satului, mai sus de stația de cale ferată Valea Sadului, se află un izvor puternic Valea lui Șerp, la care era văzut seara coborând câte un zmeu. Femeile din capul satului se duceau

la acest izvor mai spre seară când veneau de la muncile câmpului, cu rufele să le limpezească sperând totodată că pot vedea la față zmeii. De multe ori câte una se întorcea acasă anchilozată de o mână sau de un picior. Imediat se ducea vestea că a fost atinsă de zmeu și chiar credeau aceasta. Anchilozarea se datora de fapt cred apei prea reci în care își limpezeau rufe. Într-o seară așa s-a întâmplat și cu maica mea.

Această expediție și ultima din cele constatate de părinți și bunici, a venit pe pământ înainte de 1915. Deci a fost surprinsă și a asistat la luptele care au avut loc în timpul războiului. Menționez că pe tot plaiul de la Petroșani până la Bumbești-Jiu au fost lupte crâncene și cred că s-au îngrozit de ce-au văzut, având ce povesti pe planeta lor.

În seara zilei de 10 mai 1933, fiind elev la Tg. Jiu și neavând haine corespunzătoare pentru a merge în grădina publică de la orele 21 până spre ziuă (unde cânta muzica militară și unde tot orașul era acolo), am fost nevoit a rămâne acasă.

Neavând somn, m-am postat la o fereastră deschisă de unde se auzea muzica militară. Spre orele 2 și 30 noaptea, am văzut pe deasupra grădinii publice, la o înălțime de circa 150 m., un corp luminos zburând în zig-zag, de la sud spre nord. Am rămas foarte mirat că era enorm de mare. Venea foarte încet, fără nici un zgomot și cu cât se apropia devenea și mai mare, în urma lui prelungindu-se o coadă enormă. A ajuns până deasupra arestului preventiv, unde s-a oprit în loc. Toată masa aceea de fum a dispărut și în locul ei a apărut o navă cosmică de aceeași culoare argintie de circa 15 m. lungime, cu lățimea și înălțimea de circa 5-6 m. având forma unei farfurii lungi. De jur-împrejurul navei radia aceeași lumină albastru-violet pe o lărgime de 3-4 m. După circa 30 secunde a coborât pe verticală circa 10 metri. A oprit iar circa 30 secunde, a urcat iar la înălțimea respectivă, ca după circa alte 30 secunde să dispară instantaneu în sus fără nici un zgomot.

Atunci am făcut legătura cu zmeii de la plai, gândindu-mă